

Τὴν Τετράδη τὸ βράδι ἀρχίνησε μὲ τὴν ἔξυπνη παριζιάνικη φάρσα «Ὁ κ. Ἀνακριτής», κι ὅσο κι ἂν ἦ κ. Κυβέλη ζητιότανε, δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς δὲν ἀποζημιωθήκαμε ἀρκετὰ μὲ τὶς κυρίες Καλογερικοῦ, Βώκου, Β. Δημοπούλου καὶ μὲ τὴ χαριτωμένη καὶ πεταχτούλα κ. Ζηνοβία Παρασκευοπούλου, πού σιγὰ σιγὰ πάει νὰ πάρει θέση διαλεχτὴ στὸ θέατρό μας.

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΤΗΣ

ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ

... Ἐχω μέσα μου αἷμα ἡρώων. Μὴν ἀκοῦς ὅσα λένε οἱ μικροί. Εἶναι ἀνίδεοι ἀπὸ βίαιους πάλμους καὶ ψηλὰ πετάγματα, κοιτάνε πολὺ πρὸς τὰ Κείμενα καὶ τὰ Καθιερωμένα. Τὴν ψυχὴ τους δὲ σφυρηλάτησε τ' ὄνειρο, δὲν καθαγίασεν ἡ Σκέψη. Ξέρονε ἓνα «πρέπει» καὶ τίποτ' ἄλλο· εἶναι ἡ πιὸ μουγγὴ ἐκδήλωση τῆς Ζωῆς...

Ἐμεῖς ὅμως, οἱ Τεχνίτες, οἱ Ἐμπνευσμένοι, τί ψηλὰ πού σκεκόμαστε, τί εὐγενικά νοσταλγοῦμε, τί ἡρωϊκὰ ποθοῦμε. Ἀνὸ φτεροῦγες ἀπλωτὲς εἶναι μέσα μας καὶ χτυποῦν ρυθμικά. Βγαλμένοι ὄξω ἀπ' τὰ ταπεινά, μετεωρισμένοι στὸ διάστημα, πανελεύθεροι καὶ πάνσοφοι, καταλυτὲς τῶν παλιῶν καὶ τῶν σάπιων, πάνοπλοι μὲ τὰ φῶτα τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Ὁμορφιάς, σφριγηλοὶ ἀκόρεστοι, πλούσιοι ἀπὸ νιάτα, σκληροὶ, πατώντας καὶ συντρίβοντας, ὅλοι αἷμα, ὅλοι ῥίγος, φρουροὶ κ' ἐγγυητὲς τῶν θησαυρῶν τοῦ Μέλλοντος, βασιλεῖδες τοῦ Τώρα καὶ τοῦ Πάντα, σάλπιζουμε τὸ ἐγερτήριο Σάλπισμα πού συνταράζει τοὺς Νεκρούς...

Τρικυμίζει μέσα μου τὸ Θεῖο Πνεῦμα τῆς Καταστροφῆς.

Ἀηδιασμένος ἀπ' τὸ γέγω μου καθεστῶς, φτύνοντας ἀπάνου στὴ Ρωμαϊκὴ Τέχνη καθὼς τὴν κατάντησαν οἱ ἀνθρωπάκοι τῶν γραμμιάτων, ἀποφασισμένος γιὰ τρανοὺς ἀγῶνες, λυτρωμένος ἀπ' τὶς ταπεινὲς ἐλπίδες τῶν προλήψεων καὶ τῶν μικροσυμφερόντων, σήμερα, πρώτη φορά, κρούω τὸ πολεμῶ-χαρο τραγούδι μου πλατύστομα καὶ εἰλιζρινά.

Εἶναι τώρα κάμποσος καιρὸς, πού — ντροπὴ μας — ἓνα σωρὸ μικρὰνθρώποι μπήκαν μέσ' στὸ ἄλλος τῆς Τέχνης καὶ κουρέψανε τὶς δάφνες· τὴν ὥρα πού ὅλα τὰ ἔθνη φέγγουν κι' ἀστραποβολοῦν ἀπὸ χίλιων εἰδῶν μουσικῆς συμφωνίας, παιγμένες ἀπὸ εὐγενικότατα χέρια στ' ἀκρότατα ὄρια μιανῆς ὑπεράνθρωπης Λύρας, πού ἡ Τέχνη πιὸ πολὺ ἀπὸ πάντα στερεώνει τὸ μέγα τῆς βασιλείου ἀπάνου ἀπ' τὰ βαλτό-

νερα κι' ἀπ' τοὺς βυτράχους, ἐμεῖς ἐδῶ ἀνεχόμεστε ν' ἀνεβαίνουν τὸ πομφυρὸ θρονὶ χίλια παράσιτα καὶ χίλια μαλάκια, στενοκέφαλοι κι' ἀντιπαθητικοί, καὶ μακάριοι φχαριστούμαστε διαβάζοντας πὼς «ὁ κ. Α ἢ Β ἐποήσατο ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου διάλεξιν περὶ κτλ. ὁ σοφὸς ὀμιλητὴς κατεχειροκροτήθη». Κ' ἐμεῖς ξέρονε πὼς ὁ κ. Α ἢ Β εἶναι μιὰ μετριότητα ἀξιοπεριφρόνητη καὶ κωμικὴ, καὶ στὴ ζωὴ καὶ στὴν Τέχνη, ἓνας αὐθάδης παρείσωκος, πού ἄλλοῦ μήτε γι' ἀκροατῆς διαλέσεων δὲ θάκανε...

Γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλα, καλῶ τὸ Νέο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα νὰ συνεργαστῇ μαζί μου στὸ γκρέμισμα τῶν Ψεύτικων Εἰδώλων πού κυριαρχοῦν, χάρη στὴν ἐγκληματικὴ μας νοχέλια κι' ἀδιαφορία, κι' ἀντιπροσωπεύουν στὴν Εὐρώπῃ τὴ Διανοητικὴ μας Παραγωγή, ἐμποδίζοντας ἔτσι τὸ Ξεφανέρωμα τῶν Γνήσιων Ἑλληνικῶν Ζωτικῶν Δυνάμεων.

Καλῶ τοὺς Νέους, πού βράζει μέσα τους τὸ αἷμα, κ' εἶναι καλεσμένοι γι' αὐριανοὺς θριάμβους, νὰ συντρίψουμε τὰ εἴδωλα καὶ νὰ μποῦμε ἐμεῖς προστά.

Νὰ ρίξουμε ὅ,τι ξέρονε γιὰ ψεύτικο καὶ γιὰ πλαστό, νὰ σεβαστοῦμε μοναχὰ ὅ,τι στέκεται Ἱερὸ καὶ ὅ,τι καθοσίωσεν ἡ Ἄγνη Ἐμπνευση.

Σᾶς περιμένω.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ—ΚΟΥΚΛΑΡΑ (Ὁδὸς Σταδίου 42)

Βρίσκονται ὅλα τὰ φιλολογικά, νομικά, ἰατρικά, καθὼς καὶ ὅλα τὰ βιβλία τὰ γραμμένα στὴ δημοτικὴ.

ΨΥΧΑΡΗ Ἄγνη—Ὁνειρο τοῦ Γιαννίρη — Στὸν ἴσκιον τοῦ Πλατάνου (δρ. 1,50 τὸ ἓνα),

ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ. Ἀρχισυντάχτης — Ἀπόγονοι (δρ. 1 τὸ ἓνα),

ΣΠ. ΜΕΛΑ. Τὸ χαλασμένο σπίτι (δρ. 1).

ΠΑΛΑΜΑ—ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

ΙΑΜΒΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΜΑΓΙΟΒΟΥΤΑΝΑ

Διασκευὴ, τραγούδι καὶ ωιάνο

Πηλοῦδιο — Μιὰ νεράϊδα μ' ἐγέννησε — Ἡ γριὰ Ζωὴ = Στέκει τὸ Βασιλόπουλο — Ἡ Μαύρη Λάμια — Γυρνᾷ κι ὀρμᾷ ὁ Μενέλαος — Ἀπὸ ξένα βασίλεια — Σπέρμα τῆς Χάμικος — Ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας.

Σ' ἓνα τόμον δρ. 8. Ὅποιος θέλει, παραγγέλνει τὸ βιβλίο καὶ στά γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ» δίχως παραταγιστὸ ἔξοδο γιὰ ταχυδρομικά.